

Juhász Judit: **Rozmaringkulcs** (részlet):

„Már az idősebbeknek magyarázta a mértékegységeket, mit jelent a kiló, hány deci egy liter, amikor bevágódott az ajtó és berontott a barna csuhás, szakállas és nem túl ápolt Bonifác testvér.

– Ördögi nőszemély! – ordította, miközben csontos ujjával Bellre mutatott. A fiatal tanítónőben megállt az ütő, sem mozdulni, sem megszólalni nem tudott. Mit akar ez a pap tőle?A

– Az ördög! Az ördög képe! Az az ördögi asszony, aki nem átalotta papírra vetni, ami tiltott! – üvöltözött összefüggéstelenül a pap, mire a hátsó sorból kiugrott az osztály legidősebb fiúja, Bertalan és kirohant az utcára. Talán megjed. A többiek mozdulatlanul ültek, csak nézték a kiabáló papot, aki tovább ordította, a lányok közül páran sírni kezdtek.

– Te, te, boszorkány! – mutogatott tovább a tanítónőre – Képes voltál kezébe venni azt a mocskos könyvet! Te is bemocskolódtál, téged is megszállt az ördög, mint azt az ördögi nőt!

Azzal elkezdett felé lépkedni, miközben magasra emelt egy méretes fakeresztet. A nő remegő kézzel nyúlt a méterért, amelyet elődje azzal hagyott rá, hogy a rossz gyerekeket ezzel lehet rendre tanítani. Bell soha nem ütött még meg vele senkit, de úgy érezte, most védekezésre talán megfelelő lesz.

– Távozz ebből a nőből, sátán! – üvöltötte el magát Bonifác.

– Bonifác! – hallatszott ebben a pillanatban egy mély, erős férfihang az ajtóból. A szakállas férfi megtorpant, bár kezében a keresztet még mindig magasra emelte. - Mégis mit csinálsz?!

Bernát atya sietett oda hozzájuk. Jóval magasabb volt Bonifácnál és jóval erősebb. Egy rántással kitepte a fakeresztet az aszott kézről, majd kiterelte a zavartan pislogó papot az utcára. Kintről behallatszott a fiatal pap kiabálása, ahogy rendre utasította a testvért, majd elküldte.

Bell levegő után kapkodva dőlt neki a táblának. Leengedte a métert és behunyta a szemét. Még jó, hogy nem ütötte agyon ez a vén hülye! Nem sokkal ezután jött vissza Bernát atya, aki előbb egy széket tolt a fiatal tanárnő alá, mert attól félt, elájul, majd kiterelte a gyerekeket. Annak az egy-két lánynak, akik sírtak, vigasztalásul kis szentképet adott. Bell tekintetével megkereste Balázst, aki nagyon nem akart a szemébe nézni. Érezte a fiú, hogy bűne van. Lehajtott fejjel somfordált ki a teremből.

– Jól van? – kérdezte Bernát atya, amikor az utolsó gyerek becsukta az ajtót. A tanítónő a homlokát dörzsölgette, közben bólintott.

– Van egy kis tea a szekrényben - mutatott egy méretes fa bútorra, mire az atya a szekrényből egy kannát és két fém bögrét vett elő. A teát a kályhára tette melegedni, közben rakott a tűzre.

A gőzölgő italt kortyolgatva Bell még mindig beleremegett az előbb történetekbe. Az atya, aki Bálinttal lehetett egyidős és szemüveget viselt, szépen vasalt reverendában ült vele szemben.

– Sajnálom – mondta – a vegyes boltba vittük a gyertyákat eladni. Átvettem a pénzt, megszámloltam és mire megfordultam, Bonifác eltűnt, csak az üres szánkót találtam. Keresni kezdtem, aztán Bertalan rohant velem szemben egy mellényben, hogy azonnal jöjjenek, mert Bonifác megtámadta a tanítónőt. Nem értem, mi ütött belé.”